

AKO SA ZAMILOVAŤ?

Rodinná katechézka 90-2019 (647)

www.inky.sk

týždeň po 16. 6. 2019

... alebo o probléme osobného vzťahu s Kristom, s ktorým si mnohí aj veriaci ľudia nevedia rady.

BOŽIE SLOVO:

(Jn 20,11-17 SSV)

Čítanie zo sv. Evanjelia podľa Jána: *Mária stála vonku pri hrobe a plakala. Ako tak plakala, nahla sa do hrobu¹² a videla dvoch anjelov v bielom sedieť tam, kde bolo predtým uložené Ježišovo telo, jedného pri hlave, druhého pri nohách.¹³ Oni sa jej opýtali: "Žena, prečo plačeš?" Vravela im: "Odniesli môjho Pána a neviem, kde ho položili."¹⁴ Keď to povedala, obrátila sa a videla tam stáť Ježiša; no nevedela, že je to Ježiš.¹⁵ Ježiš sa jej opýtal: "Žena, prečo plačeš? Koho hľadáš?" Ona mu v domnení, že je to záhradník, povedala: "Pane, ak si ho ty odniesol, povedz mi, kde si ho položil, a ja si ho vezmem."¹⁶ Ježiš ju oslovil: "Mária!" Ona sa obrátila a po hebrejsky mu povedala: "Rabbuni," čo znamená Učiteľ.¹⁷ Ježiš jej povedal: "Už ma nedrž, veď som ešte nevystúpil k Otcovi; ale choď k mojim bratom a povedz im: Vystupujem k môjmu Otcovi a vášmu Otcovi, k môjmu Bohu a vášmu Bohu." Počuli sme Božie slovo!*

ÚVAHA:

(na doplnenie www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 251, 630, 596, 597, 252)

Otázka, ktorou sme minule skončili: Ako sa zamilovať do Pána? Veď mnohí kresťania – jedno či katolíci, alebo rôzni na seba tak hrdí „znovuzrodení kresťania“ – do Krista zamilovaní nie sú! Do jeho darov, do „požehnaného života“ to hej – ale do Neho samotného? Ako povedal pred 600 rokmi majster Eckhart, milujú Krista podobne, ako milujú kravu – nie pre ňu samu, ale kvôli tomu, že im dáva mlieko a syr, pre vlastný úžitok. Prečo to tak je? A ako sa zamilovať do Krista ako do Ženicha?

„Ty si naozaj skrytý Boh“ (Iz 45,15), hovorí prorok Izaiáš a práve táto skrytosť Boha nám to zamilovanie sa doňho príliš neľahčuje. Áno, v Bohu „žijeme, hýbeme sa a sme“ (Sk 17,28), sme v ňom ponorení a On nás preniká a je nám bližší, než sme my sami sebe – ale nevidíme Ho svojimi očami ani sa Ho nedotýkame svojimi rukami. Iste, nie je to možné, tu na zemi. Tak, ako naše myšlienky nemôžu vyskočiť von z našej hlavy, postaviť sa pred nás a uvidieť nás „zvonka“ a dotknúť sa nás, ani my nemôžeme vyskočiť von z Boha, v ktorom jestvujeme, aby sme Ho nejako zvonku uvideli. Na druhej strane – nemohol by sa nám Boh predsa len nejako zviditeľniť, spôsobom, ktorý by našim očiam ukázal Jeho ohromujúci Majestáť?

Ťažko nám hodnotiť, prečo Boh robí to, čo robí. Má svoje dôvody. Ale niektoré nájdeme už v Písme. Napríklad keď Mojžiš vyvedol Izraelitov z Egypta, Boh sa im zjavil v podobe, ktorá jemne naznačovala Jeho strašlivú veľkosť (porov. katechézka 75). Výsledok: „Všetok ľud pozoroval hrmenie a blesky, zvuk rohov a dymiaci vrch, chvel sa od strachu a vzdaloval sa¹⁹ a Mojžišovi povedal: "Ty nám hovor a budeme ťa počúvať. Nech s nami nehovorí Boh, aby sme nepomreli!"“ (Ex 20,18-19). To veru nie je dobré východisko pre lásku k Bohu! A to videli iba oheň, dym a cítili zemetrasenie. Čo keby sme uvideli Boha ešte viac v Jeho desivej Veľkosti? Umreli by sme hrôzou! A tak Boh je na tom ako v rozprávke o Panne a netvorovi, či v príbehu kráľa, ktorý sa zamiloval do pastierky. V prvom prípade Boh rieši, ako to spraviť, aby sme pri pohľade na Neho namiesto lásky neutiekli od strachu či nepomreli od hrôzy. V tom druhom zase rieši, ako to urobiť, aby sme pri pohľade na Jeho majestáť a bohatstvo sa nezamilovali namiesto Neho do Jeho darov a do prospechu, ktorý z Neho môžeme mať. Ide teda o to, ako nás doviesť k láske – a nie k strachu, ale ani nie k sebeckej žiadostivosti a túžbe po prospechu. Boh to robí podobne, ako v oných rozprávkach.

V tej prvej *Panna a netvor*, je budúca nevesta zakliateho princa obklopená čarokrásnym zámkom a je o ňu zázračne a bohato postarané. Cez tieto veci začína nepriamo spoznávať pána zámku, nie jeho strach naháňajúci zovňajšok, ale jeho vnútro, hlboké, citlivé, dobré a prajné. Aj my žijeme v Božom Zámku – je ním tento svet a vďaka *viere* to už vieme. Aj keď pre hriech my, ľudia, pripomíname najskôr hordu barbarov uprostred tohto Božieho sveta – a čiastočne ho tak meníme na odlesk Pekla – predsa sa nám nepodarilo zničiť všetku jeho krásu. Stále platí, že „*nebesia rozprávajú o sláve Boha a obloha hlása dielo jeho rúk*“ (Ž 19,2). Aj my zažívame prejavy Božej lásky a starostlivosti. Jediné, čo potrebujeme, je mať otvorené oči. Vidieť, vnímať, uvedomovať si, rozumieť. Ako vraví Písmo: „*Veď to, čo je v ňom neviditeľné - jeho večnú moc a božstvo -, možno od stvorenia sveta rozumom poznávať zo stvorených vecí*“ (Rim 1,20). Hneď sa ale aj čuduje, že ľudia „*Božiu pravdu zamenili za lož, uctievali stvorenia a slúžili radšej im ako Stvoriteľovi*“ (Rim 1,25). A nemyslí tým len nejakých ateistov! Je to aj o nás, kresťanoch, ktorí často úplne obdobne prijímame Božie dary, potešíme sa z nich, áno, aj Bohu za ne poďakujeme – ale potom, spokojní s *darmi Boha*, si viac už *sámeho Boha* nevšímame – ako tí *desiati malomocní*, z ktorých sa deviaty k Ježišovi už nevrátili, úplne im stačilo, že sú zdraví. Ani nás nenapadne, o koľko nádhernejší a úchvatnejší je samotný Darca týchto darov! Prvý krok teda je: vnímať svet a Božie dary ako *zrkadlo Boha* a sústrediť sa nie na svet, nie na Božie dary, ale cez ne na Boha samotného, aby sme Ho spoznali zatiaľ síce len „*akoby v zrkadle*“ (1 Kor 13,12), ale predsa skutočne a pravdivo!

V tom druhom príbehu kráľ, ktorý chce získať srdce krásnej pastierky, odloží svoje kráľovské šaty, oblečie sa do hábov pastiera a ako chudobný príde k svojej pastierke, aby sa s ňou spriatelil, umožnil jej spoznať ho, zamilovať sa do neho ako pastierka do pastiera – prv, než sa jej odhalí a odvedie ju na svoj hrad ako kráľ svoju kráľovnú. Presne toto urobil Boh v Kristovi. Odložil všetko to pre nás priveľké, čo by nás zlomilo, či už strachom alebo sebeckou žiadostivosťou: Jas svojej Slávy, svoju

Moc, Nekonečnosť, obrovitosť, Bohatstvo, „*zriekol sa seba samého, vzal si prirodzenosť sluhu*“ (Flp 2,7) a „*hoci bol bohatý, stal sa pre vás chudobným*“ (2 Kor 8,9). Súčasne si ale ponechal všetko to, čím ako Boh sám v sebe (nie v porovnaní s nami) je: ušľachtilosť, krásu, dobro, lásku, obetovať a vernosť až na smrť. To aby sme mohli na Neho hľadiť v podobe človeka a zamilovať si ho pre to, čím je. Preto mnohí svätí a učelia duchovného života zdôrazňujú, že nie je možné pristúpiť v láske ku Kristovi Bohu inak, než cez spoznávanie Ho v Kristovi Človekovi.

Toto sú teda dve cesty, cez ktoré k nám Boh na samom začiatku pristupuje: *Boží Hrad*, ktorým je svet – a *Boh sám, ktorý sa pre nás stal človekom*, aby sme si v podobe človeka Krista zamilovali to, čím je Kristus Boh.

UVAŽOVANIE:

A sme znova pri *rozjímaní* (porov. katechézky 57 a 58). *Rozjímať* znamená *vidieť* a *uvedomovať* si. Vidieť svet, jeho krásu a nádhru a vedome v ňom vnímať odlesk krásy a majestátu Stvoriteľa. Vidieť udalosti v našom živote ako prejavy Božej lásky a starostlivosti a uvedomovať si ich. Ďakovať za ne – postoj vďačnosti je nesmierne dôležitý a to nielen kde-tu, ale stále, aby to bol náš bežný postoj! Z neho sa potom rodí *chvála*, keď naše srdce, zasiahnuté krásou a láskou Skrytého, začína samo planúť obdivom a láskou a pozdvihuje svoj hlas už na oslavu Boha samotného, za to, čím a kým Je. Podobne Písmo nám odhaľuje Krista ako Boha v ľudskej podobe. Sústreďujme sa pri rozjímaní viac na Krista, v *alegorickom* zmysle pátrajme po odpovedi na otázku: Čo z Krista mi toto Písmo odhaľuje, z toho, aký je, ako myslí, ako koná, o čo Mu ide, ako ma miluje? A modlitba v *lectia* je potom tiež chválou, ktorú v nás prebúdza rastúci obdiv i prvá láska k Bohu!

ÚLOHA:

Ak treba, vráťte sa k lekciam o rozjímaní! Začnite *rozjímanie* žiť – aby tak všetko, ranné *lectio divina* i cezdeňný život, všetko k Vám hovorilo o sláve a nádhre Boha a pomohlo Vám zamilovať sa doňho!